

Hon vågar att komma nära med hjälp av kameran. Nu möter du henne en gång i månaden i NWT:s Helg. Filmaren Sara Broos hittar inspiration i Berlin men hjärtat och livet finns i Fryksdalen.

Om lite av varje...

Vad ska jag skriva om? Så ofta som man tvivlar, på om man överhuvudtaget har något att säga eller varför man ska bidra till det överflöd av ord och rörliga bilder som redan sköljer över oss; åsikter, kommentarer, ord, ord, ord. Och mitt i detta tvivel kommer en kvinna fram till mig när jag sitter i solen på innergården till rosa Slottet i Sunne. Hon tackar för mina krönikor och säger några fina ord. Jag blir så uppriktigt glad och detta korta samtal får mig att känna att det finns någon mening med att fortsätta. Det är just de enskilda mötena som betyder något. Känslan av att nå fram till någon, det behöver inte vara alla.

Jag tänker på att jag är fri att skriva vad jag vill och att det inte är en självklarhet. Vår frihet är inte självklar. Det fria ordet är inte självklart.

Men just nu har jag inga idéer, inga klara tankar. Kanske är det den ihållande hettan och solen som gör att allting går på sparlåga. Jag tror aldrig att jag tidigare längtat så efter ett riktigt ihållande skyfall.

Jag tar en cykeltur för att försöka rensa huvudet. Cyklar längs Fryken, till platser där jag aldrig tidigare varit. Går omkring en stund i skogen, det rum där man kan tänka fria tankar och där

Skogen betyder mycket för människor. 2014 försvann barndomsskogen till skribentens vän under den stora skogsbranden i Västmanland. I år har det åter brunnit i de svenska skogarna, bilden visar branden i Ljusdal.

FOTO: MATS ANDERSSON/TT

jag ofta hittar tillbaka till något slags lugn och fokus. Skogen, som alltid varit en trygg plats, aldrig hotfull eller skrämmande. Inte ens de gånger jag gått vilse och irrat runt i cirklar och hamnat utan mobiltäckning i utbredda myrmarker. På något sätt hittar man alltid tillbaka. Jag tänker på min barndoms skog i Östra Ämtervik som inte längre finns kvar. Hur många gånger har vi inte gått där, samma stigar, galopperat fram på hästarna eller tagit en morgonpromenad med hela familjen. Nerför ängen på stigen som leder till gravrösen och sen ingången, en öppning med en trädallé in till alla hemliga vrår och platser, trolskt och sagolikt som i John Bauers värld. En plats fylld av mystik, där jag och mina vänner som barn byggde upp våra egna världar och gömställen. Där vi grävde ner hemliga brev och dagboksanteckningar, där vi klättrade på klipporna intill Fryken och följde djurstigarna, smög på älgar och rådjur eller skrämdes av grävlingar. Nu finns ingenting kvar. Allt är jämnat med marken och ett ödsligt kalhygge breder ut sig.

Första gången jag såg ödeläggelsen började jag gråta. Det var som en del av mig försvann, en del av historien, barndomen. Men allting befinner sig i konstant förändring. Och sakta börjar nya växter och träd gro.

Min väns barndomsskog brann ner under en stor skogsbrand i Västmanland sommaren 2014.

Hennes föräldrars hus

som ligger intill ett vattendrag står ensam och ödsligt kvar. Runtomkring bredde ett kolsvart skogslandskap ut sig. Det värsta sa hon var tystnaden som uppstod. Hur allt liv var utslöcknat och inga ljud längre hördes. Hennes föräldrar gick i terapi en lång tid efteråt för att komma över det trauma som drabbat dem. Något som upprepas för så många denna sommar när bränderna rasar runt om i landet.

Jag stannar vid en glänta precis vid vattnet och lägger mig ner i solen, ser upp mot löven som rör sig stilla. En rovfågel kretsar runt i himlen. Vattnet ligger stilla. Fryken, denna magiska sjö med sitt imponerande djup på runt 130 meter. Jag tänker på den här platsen, hur jag aldrig upplevt något vackrare. Och samtidigt, mitt i idyllen, en besk eftersmak. Konkreta effekter av klimatförändringar och global uppvärmning. Begrepp som är svåra att ta till sig, ända tills de drabbar oss.

Jag tänker på hur Sverige brinner och klipp på nyheterna när 44 polska brandbilar anländer med båt och hälsas välkomna längs E4. Och mer hjälp har kommit från Italien, Portugal, Litauen, Frankrike, Danmark, Österrike, totalt 340 personer. Solidaritet i handling. Jag tänker på de som är emot EU, men kanske är de inte det just då, när hjälpen kommer. Så mycket som är godtyckligt. Åsikter och perspektiv som förändras. Jag tänker på hur det är i kris som vi visar vårt rätta ansikte. Lyssnade på Klara Zimmergrens program om kärlek i P1 där hon

intervjuar en kvinna som blev personlig assistent till sin man när han blev invalidiserad. Det fanns ingen tvekan hos henne om hon skulle stanna hos honom eller inte. När Klara frågar mannen om han skulle gjort samma sak för henne svarar han nej, att han inte skulle ha stannat, inte skulle ha gjort den "upppoffringen".

Jag tänker på hur katastroferna rasar i världen runt oss och hur även katastrofer är relativa. I Stockholm står trettio rulltrappor stilla och banarbete gör att fjärrtågen inte stannar på centralen. Utanför Södra Station på väg till Flemingsberg för att byta till tåget mot Kil blev jag stannad av en kille som jobbar för Unicef. Han visade bilder från brinnande krig. Plötsligt blir en annan verklighet närvarande och problemen med rulltrapporna bleknar.

Gräset är rödbränt, plantorna på terrassen döda. Och så en dag öppnar sig himlen och regnet vrår ner som en välsignelse. Sen följer ett elavbrott i fem timmar. När strömmen äntligen kommer tillbaka tänker jag på hur fantastisk det är att den bara finns där. Att vattnet rinner i kranen. Självklarheter. Skiftningar. Liksom känslor och sinnesstämningar. Och hur snabbt vi vänjer oss. Hur regnet kan komma som en överraskning trots att regniga somrar är mer vanliga än vad vi upplevt i år. I en brand är vi alla lika, elden bryr sig inte om vad som kommer i dess väg, naturen visar ingen hänsyn, gör ingen skillnad mellan religion eller etnisk tillhörighet.

”Skogen, som alltid varit en trygg plats, aldrig hotfull eller skrämmande.”

